

V nové sportovní hale bude dřevěná palubovka

BOSKOVICE (MB) – Nová sportovní hala, která má stát na Slovákově ulici, bude mít dřevěnou palubovku podlahu. Shodla se na tom Komise pro sport i Rada města.

„Rozhodovali jsme se mezi umělým povrchem a dřevěnou palubovou podlahou. Nakonec dostaly přednost palubky, které více vyhovují požadavkům sportovců. Například basketbalisté by s umělým povrchem mohli mít problémy,“ uvedl místostarosta Boskovic Dominik Božek. Palubovou podlahu doporučila i sportovní komise, jak doplnila místostarostka Jaromíra Vítková: „Umělá podlaha je lepší z hlediska údržby, nicméně nakonec došlo ke kompromisu a komise také doporučila palubovou podlahu, která sportovcům více vyhovuje.“

Černovičtí opravili faru a střechu kulturního domu

ČERNOVICE (vyv) – V Černovicích na podzim finišují stavební opravy: kulturní dům dostal v druhé polovině září novou střechu, na faře se dokončuje rozsáhlá rekonstrukce celé historické budovy.

S opravou střechy kulturního domu počítal pro tento rok rozpočet obce, když na ni vyčlenil zhruba 600 tisíc. Termín dokončení byl stanoven na 10. října 2012. „Je to hotové, bylo to dokonce předáno o týden dřív,“ spokojeně konstatoval starosta Černovic Jaroslav Zhoř.

Stavební ruch však stále ještě panuje na faře. Budova postavená před rokem 1786 posledních dvacet let zela prázdnotou, což se podepsalo na jejím technickém stavu. Proto Černovičtí v roce 2011 založili Sdružení pro záchranu historické památky na okraji okresu Blansko, díky němuž se podařilo získat dotaci z Programu rozvoje venkova.

Náklady na rozsáhlé opravy se pohybují kolem 4,5 milionu korun. „Největší investici si vyžádala střecha, fara se dočkala také nové fasády, výměny oken, vchodových i vnitřních dveří, obnoveny byly rozvody elektriny a vody, vnitřní omítky, celé sociální zařízení a bude se ještě dělat plot,“ uvedl starosta s tím, že kolaudovat se má koncem listopadu. Většinu nákladů pokryla dotace, ale na financování se musí podílet i vzniklé sdružení. Jednu z forem představuje veřejná sbírka mezi občany – do konce srpna se vybralo téměř sto tisíc korun.

Budova patří římskokatolické církvi, od které si ji občanské sdružení pronajalo na 10 let. Využití objektu se teprve vztahuje, podstatná byla jeho záchrana. „Bud’ se zde vybuduje expozice vztahující se k Černovicím, nebo možná ubytování katolických rodin, část by mohla sloužit pro místní spolky. Do budoucna je tu připravené zázemí pro faráře, pokud by zde bydlel,“ prozradil dále Jaroslav Zhoř, zastávající také post předsedy vzniklého občanského sdružení. Každopádně nechtějí nechat faru nevyužitou.

Když není vše, jak má být

Postižení lidé mají stejná práva jako všichni ostatní, zdůrazňuje Zdena Popelková

BOSKOVICE - Dnešní část cyklu „Když není vše, jak má být“ ukončuje sérii rozhovorů a s nimi publikovaných desater pro vstřícný kontakt veřejnosti s postiženými. Poslední díl zprostředkovává setkání s lidmi, kteří svou pílí, čas i zkušenosti věnují práci s handicapovanými a snaží se jim pomáhat při hledání cesty k plnohodnotnému životu. Hosty redakce se tentokrát stali Zdena Popelková (62), předsedkyně a spoluzakladatelka společnosti Kunštát Pro Futuro o. p. s., a Cyprian Eggenschwiler (56), ředitel švýcarské instituce pro dospělě tělesně postižené SSEB (Stiftung des Seebezirks für Erwachsene Behinderte v Moratu a ve Fribourgu), jehož přístupem k postiženým se právě lidé kolem sdružení Pro Futuro inspirovali a snaží se jeho principy přenášet do českého prostředí.

■ Společnost Pro Futuro působí v Rudce u Kunštátu od roku 2009, zaměřuje se především na zkvalitnění života lidí se zdravotním postižením a na pomoc překonávat důsledky handicapu. Jaká je ta ideální pomoc, aby byla skutečně přínosná?

ZDENA POPELKOVÁ (ZP): V každém případě je potřeba přistupovat k postiženému jako ke kterémukoliv zdravému člověku. Vždycky je dobré mu nabídnout, zeptat se ho, co by potřeboval a jakým způsobem by chtěl pomoc, ale nevnucovat se. Lidé mají například ve zvyku nevidomého strkat před sebou, to je špatně. Je potřeba se s ním domluvit. A vždycky s postiženým hovořit jako se sobě rovným, protože oni jsou stejní jako my. Skutečnost, že jim chybí noha nebo zrak, je detail, ale jsou to lidé se svými potřebami a touhami, schopnostmi a zkušenostmi jako každý z nás.

■ Snažíte se prosazovat u nás méně obvyklé přístupy a inspiraci čerpáte mimo jiné ze spolupráce se Švýcarskem. Je možné srovnat postavení handicapovaných lidí ve společnosti u nás a ve Švýcarsku?

ZP: Zaměřujeme se především na dvě skupiny postižených, na zrakově a mentálně. U zrakově postižených jsme téměř na stejné úrovni, tam není nic, co by bylo ve Švýcarsku nějak výjimečnější. Ale co se týče mentálně postižených, tam je obrovský rozdíl. Takový člověk je u nás stále bráný jako někdo, koho pořád musí ostatní někam strkat, říkat mu, jak si má zašněrovat boty, při výtvarném projevu jaká barva je na trávu a jaká na sluníčko, pořád ho někdo někam posunuje. Kdežto třeba ve Švýcarsku z nich dělají nezávislé, svobodně myslící lidi, kteří jsou schopni žít samostatně a chodit do práce. To ostatně vyjadřuje i krédo spolupracujícího švýcarského zařízení: „Mám právo na práci a na samostatné bydlení“. A většina jeho klientů – zaměstnanců ho naplní. Takže ten pří-

stup je jiný než u nás.

■ Jak vznikla tato zahraniční spolupráce a jak funguje?

ZP: Zpracovali jsme několik projektů spadajících do Fondu Partnerství v rámci Programu švýcarsko-české spolupráce, teď probíhá třetí. Nebyly investiční, ale zaměřily se na to, aby se přenesly zkušenosti kromě jiného i ze sociální oblasti. Při jedné návštěvě Švýcarska – vybírám zařízení, která nejsou úplně běžná ani na švýcarské poměry – jsme dorazili do zařízení SSEB a od té doby se poměrně hodně stýkáme. Spolupráce došla tak daleko, že švýcarská strana nabídla českým pracovníkům v téhle sféře studijní pobyt, na týden, čtrnáct dnů, s tím, že po nich bude chtít, aby se zapojili do pracovního procesu. Po hmotné stránce by o ně bylo postaráno. Přímě v tom prostředí lépe nasají atmosféru a způsob a metody práce. Protože se zatím nikdo z našich lidí neodvážil – je to daleko, jazyková bariéra, mladí mají děti – aby ten krok do toho Švýcarska udělal, přijely dvě skupiny jejich lidí k nám a pracovaly v Ústavu sociální péče v Papsrku ve Velkých Opatovicích a navštívili i Ústav sociální péče Domov na rozcestí Svitavy. Ti to pracovníci byli zařazení do normálního pracovního procesu a měli možnost vidět, že někdy je práce u nás daleko obtížnější než u nich, protože v mnohém jsou o mnoho dál. Cypri-

an nám neobvykle pomáhá, je nesku-tečně otevřený. Spousta lidí si drží své know how, své zkušenosti a nemá žádný velký zájem ho někomu předávat a ukazovat, ale on je tak zapálen pro práci s postiženými, že mu vůbec nevádí, když stejné metody se využívají jinde a on nebude jediný na světě.

■ Můžeme představit partnerskou švýcarskou instituci SSEB působící v Moratu a ve Fribourgu?

CYPRIAN EGGENSCHWILER (CE): Naše zařízení má 25 let, patří k těm poměrně mladým. Usilujeme o normalizaci handicapovaných lidí, o narovnání vztahů mezi postiženými a ostatní společností. Nabízíme jim pracovní místa, která jsou přizpůsobena, aby to mohl dělat každý. Jsme toho názoru, že postižení nevyhledávají během dne různé terapie – výtvarnou, pohybovou a tak dále, oni chtějí žít stejně jako jejich bratr nebo sestra, stejně jako ziji sousedi, jako všichni ostatní, to znamená opravdově, smysluplně. Vytvořili jsme prostředí, ve kterém ti lidé pracují, a je to stejné prostředí, v jakém pracuje kterýkoliv jiný švýcar. Takže musíme ráno vstát, musí se umýt, dopravit do práce. V té práci se rozvíjí, protože získávají další zručnost, a zkušenost, jsou v kontaktu s ostatními spolupracovníky. A večer jdou do hospody a pomlouvají svého šéfa, jako ti ostatní... A žijí tak jako ostatní.